

вешкия дух се представя като неизменна част от безкрайния поток на съществуващото.

Един и същ на битието с урагана,
аз шеметно се нося, дух из океана
на тъмнина нестресвана от сън за ден.

Но да се върнем отново при раздвоения аз на Яворовия лирически субект. Трансцендентно освободеният аз, в своето шеметно летене и екстатично въздигане се изправя лице в лице със загадката на битието, за да изживее метафизичния ужас пред "гробно млъкналите бездни". Мълчаливата неподвижност на вечността се изправя като стена пред устрема на лирическия субект.

Чудовищния сън на вековете
остава неподвижен и мълчи.

("Угасна слънце")

И сфинкс ме гледа - камък неподвижен,
.....
унесено замръзнал, странен, непостижен:

("Сфинкс")

Появява се резигнацията от непрогледността на света, от напразните усилия за узнаване на истината за битието. Лирическият аз се оказва в гранична ситуация, раждаща абсурда. Абсурдът според Камю се появява в съпоставянето между човешки порив и безмисленото мълчание на света. Абсурдният човек е докосналият се до нищото човек, узналият човек.

Сърце ми всичко знае - вечно ще мълчи....

Абсурдистът е трагичният човек, който носи бремето на своята застененост и негодуванието от човешката си орисия. Допирът до нищото ражда отчаянието, но това е първата фаза на нашето освобождение, казва Г. Марсел. Според Хайдегер "без първичната откритост на нищото няма лично битие и свобода" ⁴. Пред аб-